

ת"פ 27369/06/16 - מדינת ישראל נגד ג.ב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27369-06-16 מדינת ישראל נ' ב'
לפני כבוד השופטת יעל פרדלסקי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אילנית נחום
נגד
ג.ב.
הנאשמים
ע"י ב"כ עו"ד אבישג כהן

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לנאשם ביצוע עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין")
2. בעובדות כתב האישום נטען, כי הנאשם וגברת מ.ב. (להלן: "המתלוננת") נשואים, להם 4 ילדים והם מתגוררים ברחוב אאאאאאאאאא - (להלן: "הדירה"). ביום 18.3.16 בשעה 21:00 לערך, הגיע הנאשם לדירה כשהוא מצוי תחת השפעת משקה אלכוהולי. בנסיבות אלה, החל הנאשם לצעוק על המתלוננת ולקלל אותה "זונה" ואיים בפגיעה שלא כדין במתלוננת בכך שהניף לעברה בקבוק בירה, בכוונה להפחידה ולהקניטה. בנוסף נטען בכתב האישום כי הנאשם אמר למתלוננת שיש לה מישהו ושתתחתן איתו ותסתדר איתו, ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בכוונה להפחידה באומרו שאם הוא ישמע משהו הוא יראה לה מה זה.
3. בתשובה לכתב האישום השיבה ב"כ הנאשם, כי הנאשם כופר במיוחס לו בכתב האישום. ושאין מחלוקת שהנאשם נשוי למתלוננת, להם 4 ילדים והם מתגוררים בדירה. עוד השיבה כי הנאשם לא היה שיכור, לא החזיק בירה ולא צעק קילל ואיים על המתלוננת ביום 18.3.16 בשעה 21:00 לערך.
4. ב"כ המאשימה עתרה בסיכומיה להרשיע את הנאשם וטענה, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. ב"כ הנאשם עתרה בסיכומיה לזכות את הנאשם וטענה, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם על יסוד גרסת המתלוננת שאינה אמינה. לחילופין טענה, כי מפרשת התביעה לא הוכח היסוד הנפשי הנדרש לעבירת איומים שכן מראיות התביעה עולה, כי הנאשם היה שיכור, ולפיכך לא הוכיחה המאשימה את היסוד הנפשי הנדרש לביצוע עבירת איומים.
5. **סקירת ראיות התביעה הרלבנטיות להכרעה:**

א. עדות המתלוננת:

בחקירה ראשית העידה, כי היא נשואה לנאשם למעלה מ-11 שנים, ולהם 4 ילדים. ביום 18.3.16, יצא הנאשם מהדירה בשעה 17:00 וחזר ב-21:00 בערב, לאחר שהשתכר. הנאשם הוציא בקבוק בירה מהמקרר, פתח אותו, התיישב על הספה, צרח על המתלוננת ורצה לזרוק על המתלוננת את הבקבוק. בנוסף אמר לה הנאשם "בת זונה, יש לך מישהו, תתחתני עם מישהו, אם אני אשמע משהו אני אראה לך אוי ואבוי לך. אני לא אסתכל על החיים שלי, אני אראה לך מה זה" (עמוד 9 לפרוטוקול, שורות 1-3). עוד העידה, כי ברחה מהנאשם והתקשרה למוקד המשטרה מטלפון ציבורי, ובזמן שהיא יצאה מהדירה הנאשם שם את בקבוק הבירה תחת לשולחן, והיא מצאה את הבקבוק לאחר שבועיים.

בחקירה נגדית השיבה, כי כיום היא נמצאת בהליכי גירושין מהנאשם והם אינם מתגוררים ביחד. ביום 18.3.16 חזר הנאשם לדירה שתוי מאוד, כשהיא יודעת שהיה שתוי מאד, לפי הריח של האלכוהול, כשגם הדיבור של הנאשם לא היה ברור והוא בקושי הצליח לעמוד. הנאשם התיישב על הספה וכל הלילה ישב על הספה וצחק. עוד השיבה, כי הנאשם לקח בקבוק בירה והחביא אותו, והיא מצאה את הבקבוק לאחר שבועיים מתחת לשולחן. השוטרת שהגיעה לדירה לא חיפשה את הבקבוק, כי אם הייתה מחפשת הייתה מוצאת אותו כי היה קל למצוא. בהמשך השיבה כי הנאשם החביא את הבקבוק ושלא היה קל למצוא את הבקבוק. עוד השיבה, כי פחדה מהנאשם ולכן יצאה מהדירה רצה לטלפון ציבורי ופחדה שהנאשם ירדוף אחריה, וכשראתה את ניידת המשטרה חזרה לדירה לפני שהשוטרים עלו לדירה מאחר שפחדה על הילדים, שכן הנאשם לאחר שהוא שותה משתגע. עוד השיבה כי מעולם הנאשם לא הרביץ לילדים.

ב. עדות רס"ל שרה אחוון:

במסגרת חקירה ראשית הוגש דו"ח פעולה שכתבה העדה (ת/5).

ב-ת/5 מוקלד בשדה של "פרטי המקרה" כי בשעה 21:52 התקבלה הודעה על האירוע, כשהמודיעה התקשרה מטלפון ציבורי.

ב-ת/5 כתבה העדה, כי הגיעה עם שוטר נוסף לטלפון הציבורי ממנו התקשרה המתלוננת למוקד המשטרה. בשעה 22:22, לאחר שלא איתרה את המתלוננת ליד הטלפון הציבורי, עלתה לדירה, פגשה במתלוננת אשר לשאלתה היכן הנאשם הצביעה לה לכיוון הסלון. העדה נכנסה לדירה וראתה את הנאשם יושב על הספה. המתלוננת סיפרה לה שהנאשם היה בת"א שתי וחזר לדירה שיכור, ואיים עליה שיזרוק עליה בקבוק בירה, לא תקף אותה ושהיא מפחדת להישאר איתו. העדה ניגשה לנאשם בניסיון לדבר איתו, הנאשם לא תקשר, ונדף ממנו ריח אלכוהול. העדה לא הבחינה בסימני אלימות בדירה, וכששאלה את המתלוננת היכן בקבוק הבירה השיבה המתלוננת, כי כאשר ברח מהדירה הנאשם העלים אותו. השוטרת הודיעה לנאשם שהוא עצור בגין איומים והנאשם נלקח לתחנת משטרה כשהוא אזוק ללא התנגדות.

בחקירה נגדית השיבה, כי היא עובדת בסיור ותשאלה את המתלוננת על שאירע במטבח בדירה, בנפרד מהנאשם שישב בסלון כאשר שוטר לצידו, כשהמתלוננת אמרה לה שהנאשם רצה לתקוף אותה ושהיא פוחדת. המתלוננת אמרה לעדה כי הנאשם מבין עברית, העדה שאלה את הנאשם מה קרה ומאיפה בא, אולם הוא לא ענה ולא תקשר איתה.

העדה חיפשה את בקבוק הבירה בפח וסרקה את הדירה, ובדקה אם יש שברי זכוכית ולא מצאה דבר.

ג. ת/1- הודעת הנאשם באזהרה מיום 19.3.16 בשעה 00:26 שגבה רס"מ בני משולם אשר נעזר במתורגמנית:

ב-ת/1 השיב הנאשם, כי עבד עד השעה 12:00 ומשם הגיע לתחנה מרכזית הישנה בתל אביב, הסתפר, שתה בקבוק אחד של בירה וחזר בשעה 16:00 באוטובוס לדירה. לא שתה בדירה בירה נוספת. הנאשם נכנס לדירה, ניהל כלשוננו "שיחה נורמאלית" עם המתלוננת ששאלה למה הוא משלם מזונות לאישה הקודמת. הוא השיב לה כי זה לפי חוק, והיא אמרה לו שלא ישלם ושאלם שישלם גם לה מזונות, והוא לא ענה. המתלוננת יצאה מהדירה והגיעו שוטרים. עוד השיב, כי אינו יודע מדוע המתלוננת יצאה מהדירה, הוא לא שתה בדירה אלכוהול, לא החזיק ביד בקבוק בירה, לא איים על המתלוננת ולא קילל אותה ושאלו מה להוסיף (החוקר משולם ציין הערה כי בשעה 00:35 נדף ריח אלכוהול מהנאשם).

ד. ת/4- מזכר מיום 19.3.16 שכתב רס"מ בני משולם:

ב-ת/4 כתב השוטר כי המתלוננת השיבה בשיחה טלפונית, כי אינה יכולה להגיע לתחנת המשטרה מאחר ואין לה מי שישמור על הילדים, וזומנה למתן עדות בשבת. המתלוננת אמרה לחוקר בטלפון, כי הנאשם חזר לדירה שיכור, קילל אותה ואיים לזרוק עליה בקבוק בירה.
6. הנאשם בחר שלא להעיד ולא לנהל פרשת הגנה.

7. האם הוכיחה המאשימה כי הנאשם ביצע את היסוד העובדתי הנדרש לביצוע עבירת

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין?

לאחר שבחנתי היטב את עדות המתלוננת שהינה עדות יחידה, מצאתי להאמין למתלוננת כי הנאשם איים עליה ביום 18.3.16 בסמוך לשעה 21:00 באומרו "בת זונה, יש לך מישהו, תתחתני עם מישהו, אם אני אשמע משהו אני אראה לך אוי ואבוי לך. אני לא אסתכל על החיים שלי, אני אראה לך מה זה" (עמוד 9 לפרוטוקול, שורות 1-3), וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. התרשמתי מאמינות עדות המתלוננת אשר לא העצימה את שאירע, לא השחירה את הנאשם, העידה שמעולם לא הרביץ לילדיהם ולא מצאתי סתירות מהותיות בעדותה. עוד מצאתי, כי מעדותה בבית המשפט לא הוכח הנטען בכתב האישום, כי הנאשם הניף לעבר המתלוננת את בקבוק הבירה, שכן בעדותה בבית משפט לא העידה כי הנאשם הניף לעברה את בקבוק הבירה. יובהר, כי אני מאמינה למתלוננת כי הנאשם החזיק בקבוק בירה ושהיא מצאה את הבקבוק לאחר שבועיים, אולם מעדותה בבית המשפט כאמור לא עולה כי הניף לעברה את בקבוק הבירה ואיים עליה עם הבקבוק, שכן העידה כי רצה לזרוק לעברה את בקבוק הבירה כשלא הובהר כיצד ידעה המתלוננת שהוא רוצה לזרוק לעברה את בקבוק הבירה.

חיזוק לעדותה של המתלוננת מצאתי באי העדת הנאשם בבית המשפט וכן בהודעת הנאשם במשטרה (ת/1) בה השיב, כי לא איים על המתלוננת והתנהלה בניהם כלשוננו "שיחה נורמאלית", והמתלוננת יצאה מהדירה כשלא נתן כל הסבר מדוע יצאה המתלוננת מהדירה והזעיקה שוטרים.

לפיכך אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה את היסוד העובדתי הנדרש לביצוע עבירת איומים.

8. האם הוכיחה המאשימה את היסוד הנפשי הנדרש לביצוע עבירת איומים?

א. בפסיקה נקבע, כי דרישת היסוד הנפשי מתמלאת כאשר המאיים פועל במטרה

להפחיד או להקניט, ומתקיימת אם למאיים הייתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות עד כדי קרוב לוודאי, כי התנהגותו יש בה כדי להפחיד או להקניט (ראה לעניין זה רע"פ 2038/04 **שמואל לם** נ' מ"י [4.1.06]).

ב. ב"כ הנאשם טענה לראשונה בסיכומיה, כי המאשימה לא הוכיחה את היסוד הנפשי הנדרש לביצוע עבירת איומים לאור ראיות שהובאו ע"י המאשימה מהם עולה לטענתה כי הנאשם חוסה תחת הגנה של סעיף 34 לחוק העונשין, כשלא נתנה כל הסבר מדוע בתשובה לכתב האישום השיבה כי "הנאשם לא היה שיכור". (עמ' 1 לפרוטוקול שורה 16)

על מנת שלא לפגוע בנאשם מצאתי לבחון האם עומדת לנאשם ההגנה הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין, על אף שמן הראוי היה שבתשובה לכתב האישום לא היה נטען ע"י ההגנה כי הנאשם לא היה שיכור והטענה כי עומדת לנאשם הגנה לפי סעיף 34 לחוק העונשין היתה נטענת בשלב ההקראה.

ג. סעיף 34 לחוק העונשין קובע:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו.

(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה.

(ג) גרם אדם למצב השכרות כדי לעבור בו את העבירה, רואים אותו כמי שעבר אותה במחשבה פלילית אם היא עבירה של התנהגות, או בכוונה אם היא מותנית גם בתוצאה.

(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה".

ד. עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין מוגדרת כעבירת התנהגות, הכוללת יסוד של מטרה, ומחייבת קיומה של מחשבה פלילית מיוחדת. לפיכך נקבע בפסיקה, כי לא ניתן להחיל על עבירת איומים את החזקה המשפטית החלוטה המייחסת למבצע עבירה מחשבה פלילית על מי שפעל במצב של שיכרות ככל הנוגע ליסוד נפשי שאינו דורש מחשבה פלילית מסוג כוונה.

ה. בפסיקה נקבע, כי על מנת שהנאשם יחסה בצילה של הגנה לפי סעיף 34 לחוק העונשין על הנאשם לשכנע במאזן ההסתברויות כי היה נתון בעת ביצוע העבירה "**במצב של שכרות**", ואין בהיות נאשם נתון תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע העבירה בלבד כדי לחסות בצל ההגנה. ראה לעניין זה לדוגמה דברי כב' הש' עמית בע"פ 7164/10 **אברהם ג'אן**

נ' מדינת ישראל (1.12.11) "תנאי מקדמי לתחולת ההגנה הקבועה בסעיף 34ט(ב) סיפא לחוק הוא, שעל המערער להראות כי בעת ביצוע העבירות אכן היה נתון ב'מצב של שכרות' כהגדרתו בס"ק (ד). ודוק: לא כל מי ששתה לשכרה נחשב כמי שנמצא ב'מצב של שכרות'. הרף הנדרש בפסיקה לשם הכרה במצב של שכרות הוא רף גבוה עד-אין-גבוה".

בפסיקה הוצעה רשימה לא סגורה של מבחנים אשר בעזרתם ניתן להכריע האם נשללה הכוונה של הנאשם בשל השפעת האלכוהול: עדויות על שתייה מופרזת של אלכוהול; עדות מומחה על קיומה של רמת האלכוהול בדם; פעולות מורכבות שביצע הנאשם סמוך לעבירה; מידת ההסתברות של תוצאת העבירה; הצהרות שיצאו מפיו של הנאשם בעת ביצוע העבירה; מידת זכרונם של הנאשם את המעשה וכיוצ"ב (ראה לענין זה דברי כב' הש' ארבל בע"פ 6679/04 **סטקלר נ' מ"י** [11.5.06]).

ה. עוד נקבע בפסיקה, כי על מנת לחסות בצילה של ההגנה הקבועה בסעיף 34ט לחוק העונשין על הנאשם הטוען כי היה במצב של שכרות להוכיח 3 תנאים מצטברים:

י' היותו של הנאשם תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע העבירה.

י' התקיימות אחד משלושת המצבים החילופיים המפורטים בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין: חוסר יכולת קוגניטיבית להבין את מעשיו, חוסר יכולת להבין הפסול במעשה או העדר רציה.

י' קשר סיבתי בין השפעת האלכוהול לבין אחד מ-3 המצבים החילופיים המפורטים בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין (ראה לענין זה לדוגמה ע"פ **מוסיה קסאי נ' מדינת ישראל** [6.10.16]).

כן נקבע בפסיקה כי המשותף לסייג השכרות ולסייג השכרות החלקית הוא כי מדובר במבחן משולש: (א) בזמן העבירה היה הנאשם תחת השפעת חומר משכר; (ב) חסר ביסוד הנפשי; (ג) קשר בין החומר המשכר לבין החסר ביסוד הנפשי. ההבדל ביניהם הוא ששכרות חלקית מתמקדת בשכרות בדרגה פחותה, שמתבטאת בחוסר מודעות הנוגע ולו לפרט מפרטי העבירה. זאת, בעוד הסייג של שכרות מתייחס לקשר סיבתי בין מצב השכרות לבין חוסר יכולת של ממש בשעת המעשה של מבצע מעשה העבירה להבין את מעשיו, הפסול בהם, או להימנע מעשייתם" (ראה לענין זה דברי הש' הנדל בע"פ 900/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** [5.8.10]) וכן דברי כב' הש' ארבל בע"פ 6679/04 **סטקלר נ' מדינת ישראל** (11.5.06).

ו. מעדות המתלוננת, דו"ח הפעולה של השוטרת אחוון (ת/5) ועדותה, וכן מ-1/ת בו ציין החוקר בני משולם כי הריח מפיו של הנאשם אלכוהול אני קובעת כי הוכח כי הנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול בעת שביצע את היסוד העובדתי של עבירת האיומים. יחד עם זאת, לטעמי לא הוכח ברמת מאזן ההסתברות כי התמלאו התנאים הנדרשים הנוספים המצטברים לתחולת הסייג הקבועים בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין או 34ט(ה) לחוק העונשין. התרשמתי הן מהתנהגות הנאשם בעת מעצרו והן מגרסתו הסדורה של הנאשם בתשובותיו בחקירה (ת/1) כ-3 שעות לאחר האירוע, בה מסר פרטים בחקירתו כי הלך להסתפר, קנה בירה אחת וחזר הביתה, וכן הכחיש כי איים או קילל את המתלוננת, גר עם המתלוננת, ידע לפרט כמה שנים הוא ביחד עם המתלוננת, היכן הוא עובד וכיוצ"ב, כי הנאשם לא היה חסר יכולת קוגניטיבית להבין את מעשיו או חסר יכולת להבין את הפסול במעשה או העדר רציה,

שכן הנאשם השיב בצורה עניינית בעת חקירתו והתנהג בעת מעצרו בסמוך לביצוע העבירה, בצורה שאינה מצביעה כי נשללה ממנו הכוונה לאיים. מדו"ח הפעולה של השוטרת אחוון שרה (ת/5) אשר הגיעה לדירה כחצי שעה לאחר שהמתלוננת התקשרה למוקד המשטרה עולה, כי לאחר שהודיעה השוטרת אחוון לנאשם כי הוא עצור, הוא נלקח לתחנת המשטרה ללא התנגדות ויש בכך כדי להצביע על כך שהנאשם אינו עונה לתנאים הנוספים הנדרשים בהגנה על סעיף 34ט(ד) או 34 ט(ה) לחוק העונשין. עוד מצאתי כי עדותה של השוטרת אחוון לפיה הנאשם לא תיקשר עימה ועם השוטר שהתלווה אליה אינה מאיינת את מסקנתי שכן אין מחלוקת כי הנאשם אינו דובר עברית. כן לא מצאתי כי עדות המתלוננת שהנאשם היה שיכור ובקושי יכול לעמוד כדי לאיין מסקנותי שכן מדובר בהתרשמות של המתלוננת כשהנאשם עצמו לא העיד על כך ומעדות השוטרת אחוון לא עולה כי היה לנאשם קושי להתלוות לשוטרים.

לאור כל האמור אני קובעת, כי לא הוכח ברמת מאזן ההסתברויות כי הנאשם עומד בשלושת התנאים המצטברים לתחולת סעיף 34ט(ד) או 34ט(ה) לחוק העונשין ומדברי האיום שהשמיע הנאשם הוכח כי כוונת הנאשם היתה להפחיד או להקניט את המתלוננת והוכח היסוד הנפשי הנדרש לביצוע עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

סוף דבר

על יסוד כל האמור לעיל אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה את היסוד העובדתי והנפשי לעבירת איומים, ואני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום י"ח תמוז תשע"ז, 12/07/2017 לאחר שעיקרי תוכנה הוסברו לצדדים, במעמד הנוכחים.